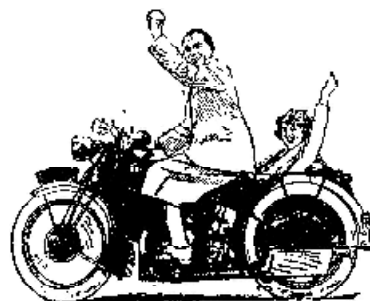

Stará konzerva

Vojtěch Švarc, <http://vojta.i-veteran.cz>

(Motorkářský fejeton)

Oblíbeným tématem diskusí na motorkářských webech bývá „textil nebo kůže“, „klíčkem nebo chcípákem“ a také „zdravit nebo nezdravit“. Na jedné straně stojí ti, kteří stále mají pocit, že všichni v sedle jsme jedna rodina. Jejich oponenti tvrdí, že nezdraví, jelikož dnes na motocyklu jezdí téměř všichni, kdo mají do p---le díru a ne každého lze i při nejlepší vůli považovat za motorkáře. Spíše za majitele motocyklu. Pravdu mají vlastně obě skupiny.

Před téměř třemi roky jsem kvůli chatrnému zdraví prodal motorku a doufal, že se bez ní obejdu. Nedalo se to však vydržet. Musel jsem si pořídit aspoň obstarožní dvěstěpadesátku, takové malé „koťátko“, abych měl občas co prohnat, ač jen „okolo komína“. Když jsem po těch třech dlouhých letech abstinence na sebe zase hodil kůži a hned za první křižovatkou zvedl nějaký motorkář ruku k pozdravu, byl jsem rád, že mu odpovídám také jen mávnutím. Hubou by se mně třásl hlas.

Tímto děkuji všem, kteří zdravili, udělalo mně to vážně radost. Jestli jsem já vám mával tak trochu jak trohl na Prvního máje, tak to bylo jen od samého štěstí, že jsem zase „jeden z vás“! Ač vlastně již nejsem žádný pořádný motorkář, možná jen takový „motorkářček“.

Co mě se týče, vždy jsem kolegu na motorovém dvoukoláku zdravil a budu zdravit i nadále. Mávne-li také, tím lépe, ten pocit jakési sounáležitosti je milý. Připomíná staré dobré časy. Jasně, ne vždy dostanu odpověď, jsou situace, kdy má člověk „plné ruce pazourů“ a jakékoliv zdravení se v ten okamžik ocitá na posledním místě. Nebo zkrátka potkám „majitele motocyklu“. Tím si samozřejmě náladu kazit nenechám, z toho se přeci nestřílí a na našich silnicích číhají výrazně horší věci. Leč, líběj odpustit vašnostové, na příštího „bikera“ jistojistě mávnu zase.

Mám rád tradice.

Jsem holt stará konzerva.

